

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
z udziałem zainteresowanej B. Sp. z o. o. z siedzibą w P.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację M. N. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 maja 2016 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w P. z dnia 15 września 2014 r. w przedmiocie ustalenia niepodlegania ubezpieczeniom społecznym jako pracownika B. Spółki z o.o. w P.. Sąd drugiej instancji, zwracając uwagę na rozbieżności w zeznaniach świadków, uznał, że stan faktyczny został ustalony prawidłowo i trafnie zastosowane zostały przepisy art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300) oraz art. 83 k.c. Między stronami nie doszło do rzeczywistego nawiązania stosunku pracy, brak więc tytułu do objęcia ubezpieczeniem

społecznym. Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 13 pkt 1 w związku z art. 36 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną wykładnię, że pracownik jest odpowiedzialny za zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych, art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez błędne uznanie, że umowa o pracę zawarta w dniu 1 czerwca 2013 r. była umową zawartą dla pozorów, podczas gdy celem zatrudnienia było wykonywanie pracy, lecz względy zdrowotne to uniemożliwiły od dnia 9 września 2013 r., art. 2 w związku z art. 22 § 1 k.p. przez przyjęcie, że strony nie miały zamiaru realizacji wzajemnych praw i obowiązków wynikających ze stosunku pracy, oraz naruszenia art. 78 k.p. przez błędne zastosowanie, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że za swoją pracę uzyskiwał wynagrodzenie wyższe niż pozostali pracownicy.

W skardze przedstawiono wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania bazujący na wskazaniu istotnego zagadnienia prawnego w kwestii wzajemnego do siebie stosunku art. 13 ust. 1 i art. 36 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; „automatycznego uznania”, pozorności zawartej umowy o pracę, podnosząc, że kwestia ta „nie była dotychczas przedmiotem szerszego zainteresowania orzecznictwa i doktryny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy związany jest ustaleniem, że w dniu 3 września 2013 r. płatnik zgłosił M. N. do pracowniczego ubezpieczenia społecznego od dnia 1 czerwca 2013 r., a jednocześnie, że spółka przed 2014 r. nie funkcjonowała, w związku z czym Sąd drugiej instancji nie dał wiary zeznaniom świadków co do faktu rzeczywistego wykonywania zatrudnienia na podstawie umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2013 r. na stanowisku nowoutworzonym, które zresztą nie zostało obsadzone w czasie długotrwałej niezdolności ubezpieczonego do pracy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tych okolicznościach jest ewidentne, że skarżący – bez zakwestionowania tych ustaleń, czego w postępowaniu kasacyjnym nie mógł uczynić (art. 398³ § 3 k.p.c.) – zaprezentował wywód polegający na powiązaniu zagadnień wykładni

prawa materialnego z nieustalonymi w sprawie faktami. Wywód taki nie wspiera argumentu o zaistnieniu uzasadnionego powodu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie, w jakim został oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie formułuje istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).